

βάλε. Ἐκ τῶν ἡθοποιῶν πρωταγωνιστεῖ ἡ διαδεχθεῖσα τὴν κ. Λαουτάρη σουμπρέττα κ. Νίκη Βελλῆ, πολὺ ἐλκιστικὴ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐν γένει, τραγουδεῖ ἥσυχα ἀλλὰ συμπαθητικὰ, χορεύει λίγο ἀλλὰ μὲ χάριν. Ἡ κ. Κανδύλη ἐτραγούδησε τὴν ρομάντζαν τῆς β'. πράξεως πολὺ καλὰ. Ὁ κ. Πλέσσας ὑποκρινόμενος τὸν τρελλόν, ὑπερβολικὸς μεταβάλλων τὴν ὑπερέτταν εἰς λαϊκὴν φάρσαν. Ὁ κ. Ταβουλάρης ἐπαίξε μὲ μπρίο. Τὸ κόρο δὲν πρέπει οὔτε γὰρ τὸ βλέπη κανεὶς, οὔτε γὰρ τὸ ἀκούη.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐν τῷ θεάτρῳ «Διονύσια» ἰδρύθη δραματικὴ σχολὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γάλλου σκηνοθέτου κ. Ρουλάν, ὅστις θὰ διδάσκη θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς κατὰ τὸ σύστημα τῶν Κονσερβατωρῶν τῶν Παρισίων. Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς θὰ παίζουν δοκιμαστικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν των εἰς τὸν θίασον Κυβέλης.

— Ἡ κ. Λαουτάρη συνεβλήθη διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον μὲ τὸν ἐν Ἰταλίᾳ θίασον τοῦ Λομπάρδη. Ἡ κ. Κυπαρίσση θὰ παίξῃ εἰς ἐν τῶν θεάτρων τοῦ Μιλάνου — ὅχι εἰς τὴν Σκάλαν ὅπου παίζουν μόνον Ἰταλίδες μὲ πρώτην ἐμφάνισιν τὴν «Κυρίαν Μπατερφλί».

— Θίασος ὑπὸ τὸν κ. Μ. Παλαιολόγον μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Χρ. Ρούσου καὶ τοῦ ὁποίου μετέχουν ἡ κ. Μηλιάδου καὶ τὰ ζεύγη Μαρίνου, Καββάδα καὶ ἄλλοι ἀνεχώρησε διὰ τὰ δώδεκα παραστάσεις εἰς Παρισίους, Λονδίνον καὶ Ἀμερικὴν. Θὰ παίξῃ κυρίως τέσσαρα ἔργα, ἀντιπροσωπεύοντα τὰς τέσσαρας περιόδους τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὴν «Ἡρώ καὶ Λέανδρον» διὰ τὴν ἀρχαίαν, τὸν «Γελωτοποιὸν τοῦ Βασιλέως» τοῦ κ. Δημητρακοπούλου διὰ τὴν Βυζαντινὴν, τὸν «Ἀγαπητικὸν τῆς

Βασκοπούλας» διὰ τὴν νεωτέραν. Θὰ παιχθῇ καὶ ὁ «Γυῖς τοῦ Ψηλορείτη» τοῦ κ. Πίππη πρὸς τιμὴν τῆς Κρήτης. Τὸν θίασον θὰ ἐνισχύσῃ ὀλικῶς ἡ Κυβέρνησις.

— Εἰς διαγωνισμὸν διενεργηθέντα ἀπὸ ὁμάδα θεατροφίλων περὶ τοῦ ποῖα εἶνε ἡ καλλιτέρα παιχθεῖσα ἐφέτος ἐλληνικὴ ὑπερέττα, ἐβραβεύθησαν αἱ «Ἐκκεντρικὲς Ἐνωματίες». Ὁ συνθέτης κ. Ζάττας ἔλαβεν ὡς βραβεῖον 5,000 δραχμάς.

— Ἐκ Βερολίνου ἀρχθεῖς ὁ νεαρὸς δραματικὸς ὑφίπωνος κ. Θέμις Γεωργίου (Themy Georgi) ἔδωσε δύο παραστάσεις μετὰ τῆς Μουσικῆς σκηνῆς, τὸν «Ριγολέττον», τὴν «Καβαλλερίαν» καὶ τοὺς «Παληγάτσους». Μόλις εἰκοσιπενταετῆς, μὲ ὥραϊον παράστημα, συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν, ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ Γερμανικὰ θεάτρα. Ἡ φωνὴ του εἶνε σταθερά, ἐκφραστικὴ, ἰσχυρά εἰς ὅλους τοὺς ὑψηλοὺς τόνους, καλὸς δὲ εἶνε καὶ ὡς ἡθοποιός. Μὲ μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν ἐπαίξεν εἰς τοὺς «Παληγάτσους».

— Προαγγέλλεται ἡ ἀφίξις κατὰ τὸν χειμῶνα τῆς ὀνομαστῆς Παρισινῆς ἡθοποιοῦ καὶ χορευτρίας κ. Ρετζίνας Μπαντέ, ἡ ὁποία θὰ παίξῃ ἐκτὸς ἄλλων τὴν «Γυναῖκα καὶ τὸ Νευρόσπαστον», εἰς τὸν ρόλον τῆς Κοντσίτας, ὃν ἔχει δημιουργήσῃ.

— Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης θίασος ὑπὸ τὸν κ. Μηλιάδην θὰ παίξῃ τὸν Νέον Παπαγάλλον τοῦ κ. Βώτη.

— Ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη ὑπὸ τὸν κ. Μυράτ, ἄνευ τῆς δ. Κοτοπούλη, ἥτις ἀπεσφόρη—προσωρινῶς ἐλπίζομεν—τῆς σκηνῆς, ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον. Ὁ θίασος Παπαγιάννου θὰ μεταβῇ εἰς Σμύρνην, Κ)πολιν καὶ Αἴγυπτον. Ὁ θίασος «Πανελληνίου» θὰ περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας. Ὁ τῆς Ἐνκελ θὰ παίξῃ εἰς τὸ Δημοτικόν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς Μόναχον, παρὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ἐποχῆς, ἐξέθεσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρανασσοῦ» ὁ διακεκριμένος ζωγράφος κ. Γ. Στρατηγὸς πεντήκοντα πίνακας, ὅσους ἐπρόλαβε νὰ ἐτοιμάσῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἰς οὗς προσέθηκε 3-4 παλαιότερα ἔργα καὶ δέκα ἀνήκοντα εἰς ἰδιώτας. Ὁ κ. Στρατηγὸς, ἀπὸ τοῦ 1914, ὅτε διωργάνωσεν ἀφιχθεὶς ἐκ Γερμανίας ἐκθεσὶν ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ, δὲν ἐνεφανίσθη. Ἡ ἐκθεσις του περιέλαβε ποικίλα ἔργα, Γυμνά μοντέλλα, προσωπογραφίας, ζωγραφίας, σπουδὰς φωτός, νεκρὰν φύσιν καὶ διαφημίσεις. Τὴν ἐργασίαν του χαρακτηρίζει μεγάλη καὶ προσεκτικὴ ἐπεξεργασία, διακρίνει καλλιτεχνικὴ ἀντίληψις. Τὰ περισσότερα ἔργα εἶναι μελέται φωτός, ἡμέρας καὶ νυκτός, δωματίου καὶ υπαίθρου, ἀντιθέσεις (Contre lumière) καὶ φωτοσκιάσεις. Τὰ ρομαντικὰ μοντέλλα,

ἡ κεφαλὴ καλλιτέχνου, ἡ ἀσπρόδεσμη, ὁ Μεγαρίτης ὁ μέγας πίναξ μὲ τὰ φρούτα, ὁ ρομαντικὸς γάτος, τὸ βραδυνὸ κούρνιασμα ἦσαν τὰ καλλίτερα, ἀντιθέτως πρὸς μερικὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ, ὡς αἱ Ἐπισκέπτριαί τοῦ ἀτελιέ. Προσέτα στὸν καθρέπτη, Πίσω ἀπὸ τὸ παρ. βάν, ἡ Ἀρμονία τοῦ λευκοῦ. Ἀπὸ τὰ σκίτσα τοῦ φωτός ἡ Ἀντηλιά, τὸ Φῶς λάμπας, ἡ Κόκκινη ποδιά, στὴ Σκιά, δεικνύων ἔμπειρον χειριστὴν τοῦ χρωστικῆς. Ἐν προσχέδιον διπλώματος τῶν Προσκόπων δεικνύει μίαν εἰδικότητα διὰ διαφημίσεις καὶ διακοσμητικὴν τέχνην. Ἐκ τῶν τοπειῶν ἐξεχώρισαν δύο σκίτσα: ἡ Φθινοπωρινὴ δύσις εἰς τὰ Πατήσια καὶ μια ἄκρα τῶν Ἰωαννίνων πρὸς τὴν λίμνην.

— Ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἐξέθεσεν ἔργα του ὁ ἐκ Πόντου καταγόμενος ζωγράφος κ. Νικόλαος Ζαροκέης. Τὰ πλεῖστα ἦσαν ἰχνογραφικαὶ προσωπογραφίαι, μετὰ μεγάλης ὁμοιότητος ἀποτυπῶσαι τὰ χαρακτηριστικά,

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχεῖς ἦσαν αἱ προσωπογραφίαι αἱ κατὰ τὴν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ περιοδεῖαν του ἐξετέλεσε, τῆς βασιλείας τῆς Ἰαπωνίας, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταβριγίας τοῦ μητροπολίτου Τραπεζοῦντος καὶ τῆς Μεγ. Δουκίσσης Μαρίας, ἐξαδέλφης τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

— Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σιδηροκάστρου προσέφεραν 4000 πρὸς ἀνέγερσιν Ἡρώου τῶν ἐκεῖ πεσόντων τῷ 1918 ἀνδρῶν τῆς Μεραρχίας Κρήτης.

— Ἡ Α' Διευθύνσις Μηχανικοῦ προσεκήρυσσε διαγωνισμὸν μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν πρὸς ἀνέγερσιν ἐν Θεσσαλονικῇ ἀναθηματικῆς στήλης τῶν πεσόντων ὑγειονομικῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ ἀξία τῆς ὑπελογισθῆ εἰς 8,000 δρ.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους ὁπου θὰ διαμείνῃ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον μελετῶν ὁ ζωγράφος κ. Ε. Ἰωαννίδης.

— Κατὰ τὰς ταραχὰς τῆς 31 Ἰουλίου ὑπέστη ἀγρίαν ἐπίθεσιν ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἡ πολύτιμος Πινακοθήκη τοῦ κ. Στ. Σκουλούδη, ἥτις ἐστέρησε τὴν παγκόσμιον τέχνην ἀριστουργημάτων τῆς ζωγραφικῆς. Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ γηραιῶ φιλότηχου ὑπῆρχον μεγάλης καλλιτεχνικῆς αἰσθητικῆς ἀξίας ἔργα καὶ κομμοτεχνήματα. Ἀν καὶ παρήλθεν ἱκανὸς χρόνος παραδόξως δὲν ἐδημοσιεύθη κατὰλογος τῶν καταστραφέντων καὶ κλαπέντων. Ἀπολέσθησαν εἰς γνήσιος πίνᾱξ τοῦ Βελασκῆ παριστῶν Φίλιππον τὸν Δ', ἐν ἀριστον ἀντίγραφον τῆς Βιζέ-λέ-Μπρέν, τρεῖς πίνακες τοῦ Καραβάτζιο φέροντες σπαθισμοὺς καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἐπωλήθησαν εἰς τοὺς δρόμους ἀντὶ δύο ἢ τριῶν δραχμῶν!.. Εὐτυχῶς ὁ πίνᾱξ Θεοτοκοπούλου ὁ παριστῶν Φραγκισκανοὺς καλογόρους ἐνώπιον κρανίου, διεσώθη.

— Τῇ 27 ἐτελέσθησαν ἐν Ἰωαννίνοις ἐπισήμως τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς δαπάνης τοῦ Δήμου ἐγερθείσης ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς Ἐθν. Ἀμύνης μαρμαρίνης στήλης· ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν Ἡπειρῷ Ἀγγλων. Ὁ Δήμος Ἰωαννίνων ἐπίσης θὰ στήσῃ προτομὴν τοῦ ποιητοῦ Μαβίλλη πεσόντος ἐν Δρίσκῳ, ὡς καὶ προτομὴν τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ Πουκεβίλ. Ἀμφοτέρων τὰ ἀποκαλυπτήρια θὰ γίνοντο προσεχῶς.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθῆναις ἡ ζωγράφος δ. Ἰριγέ-νεια Βίλμπεργ, ἀσχυλομένη κυρίως εἰς ἀπεικονίσεις ἀρχαιοτήτων, ἀνθέων καὶ πυρογραφίαν. Ἐξείδασκε ζωγραφικὴν εἰς τὰ γνωστότερα ἐκπαιδευτήρια.

— Ὁ γλύπτης κ. Θ. Θωμόπουλος φιλοτεχνεῖ προτομὴν μαρμαρίνην τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, ἐπερωτάσας δὲ τὴν προτομὴν τοῦ Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη, ἣν ὁ Δήμος Ἀθηναίων θὰ στήσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Δεξαμενῆς.

— Οἱ ἐν Πόρτ Σάιτ ὁμογενεῖς ἐνήργησαν ἐράνους πρὸς ἀνέγερσιν προτομῆς εἰς τὸν δολοφονηθέντα πολίτην τῇ Ἰω. Δραγούμην. Τὸ συλλεγὲν ποσὸν μέχρι τοῦδε ὑπερέβη τὰς 300 λίρας.

— Ὁ ἀποθανὼν ἀντιπλοίαρχος Γ. Κρίτσας, ἐκτὸς κληροδοτημάτων εἰς τὸν «Παρνασσὸν» καὶ τὴν Ἐθνολογικὴν Ἑταιρείαν, ὥρισεν ὅπως μετὰ πενταετίαν ἰδρυθῇ κενοτάφιος εἰς τὴν παραλίαν Ὀρεῶν, μαρμαρίνῃ δὲ χεῖρ νὰ δεκνῇ πρὸς τὴν Κηπολιν. Ἐπίσης ὥρισεν ὅπως διατίθενται ἐτησίως 1000 δρ. διὰ τὴν βράβευσιν βιβλίου ἐκ 250 σελίδων πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ συγγράμματός του «Αἱ Ἑλληνικαὶ νῆσοι».

— Ἡ τοκτόνησεν ἐν Σμύρνῃ πεσὼν ὑπὸ τοὺς τροχούς διερχομένης ἀμαξοστοιχίας ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων ἀγιογράφων Δημοσθένης Εὐστρατιάδης, τοῦ ὁποίου πολλὰ ἔργα κοσμοῦν τὰς ἐκκλησίας τῆς Σμύρνης, θεωρούμενα ὡς ἔργα μεγάλης ἀξίας. Ἀλλ' ἔνεκεν ἐλλείψεως ἐργασιῶν ἐσχάτως περιέπεσεν εἰς μεγάλην πε-

νίαν, διὸ καὶ κατεχευμάτισε κυριολεκτικῶς τὴν ζωὴν του.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἑλλ. Ὁδείου ἔδωσαν συναυλίαν : Ἡ βιολίστρια δ. Μαρτίττα Νικαῖκη ἀφιχθεῖσα ἐκ Κ'πόλεως συμπράξει τοῦ ζεύγους Βλαστάρη. Ὁ νεαρὸς βαρυτόνος τοῦ Ἑλλ. μελοδράματος κ. Ἀπ. Πρεδάρης συμπράξει τῶν δεσπ. Κυριαζῆ, Σασιόγλου καὶ τοῦ κ. Ἐπιτροπάκη. Ἡ ὑψίφωνος τοῦ μελοδράματος Πετροπούλεως κ. Μαρία Σεγκλοβιτόβα ἥτις ἐτραγουδῆσε μέρη ἀπὸ τὴν Τόσκαν, τὴν Μπατερφλάυ, Ρωσσικὰς συνθέσεις, καὶ ἐν νουέττο μετὰ τοῦ Ρώσου βαρυτόνου Hitvinoff. Συνέπραξεν ἡ κ. Ρεβέκκα ἡ ὁποία ἐτραγουδῆσε τοῦ Holmès τὴν «Heure de roupre» καὶ τὴν «Heure d'azur» τὸ «Σ' ἀγαπῶ» τοῦ Σαμάρα τὸ «Κένημα τῆς» τοῦ Σακελλαρίδου καὶ ὁ κ. Πάργας ὁστις ἐτραγουδῆσε «Παληάτους» καὶ «Ἐργολέττον», Ὁ ὀξύφωνος κ. Π. Πάργας συμπράξει τῶν δ. Κωνσταντίνου (ᾄσμα) καὶ τῶν κ. κ. Σηρέλλη (ᾄσμα) καὶ Α. Διατσέντη (ἀπαιγγελία).

— Εἰς τὸ Ν. Φίληρον ἔδωθε συναυλίαν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Αὐγερινοῦ (βιόλα) συμπράξει τῶν κ. κ. Ὅρντα βαρυτόνου καὶ Μ. Καζάζη βιολονίστα.

— Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» κατὰ τὴν ἀποχαιρετιστήριον συναυλίαν τοῦ δ. βαρυτόνου τελειόφοιτος τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κ. Λεων. Κορωνάκης διεκρίθη διὰ τὴν ἔντασιν καὶ τὴν αἰσθηματικότητα τῆς φωνῆς του, ἰδίως εἰς τὸν «Ὁθέλλον» καὶ τὴν Jolie fille τοῦ Μιζέ. Ἐτραγουδῆσε μὲ μεγάλην ἐκφρασιν καὶ δύο δημοτικὰ τραγούδια, τὸ «Παντρεύουν τὴν ἀγάπην μου» καὶ τὰ «Μάτια τοῦ Δήμου». Ἡ δραματικὴ ὑψίφωνος δ. Β. Σανταμούρη τελειόφοιτος μαθήτρια τῆς κ. Γκίνη, νεαρωτάτη καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανισθεῖσα ἐτραγουδῆσε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἡ φωνὴ τῆς ἔχει ἀνεπιτήδευτον τέχνην, διαύγειαν, θερμότητα καὶ ἔντασιν. Ἰδίως τὴν μονωδίαν ἀπὸ τὴν «Ἰσχὺν τοῦ Περρωμένου» ἀπέδωκεν ἀρίστα, ἀναγκασθεῖσα νὰ τὴν ἐπιναλάβῃ. Ἐτραγουδῆσε ὁ ὑψίφωνος Μ. Βίθης, ὁ δὲ τελειόφοιτος κ. Βρασιβανόπουλος εἰς τὸ βιολοντσέλλο ἔπαιξε τέσσαρας συντόμους συνθέσεις μὲ αἰσθημα καὶ λεπτότητα, διακριθὲς εἰς τὴν «Ἐλεγείαν» τοῦ Φωρέ.

— Ὁ κ. Σ. Φαραντᾶτος ἀσκηθεὶς ἐπὶ τριμήνον ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ καθηγητῇ κ. Κορτὸ ἐπανῆλθε. Ἐπίσης ἐπανῆλθον ἐκ Παρισίων αἱ διπλωματοῦχοι τοῦ ᾄσματος δεσποινίδες Δαλεζίου καὶ Φιλίπιδου, καὶ ἐκ Βιέννης ἡ δ. Ἀναστασία Φίλτσου, σπουδασάσα ἐπὶ ἑπταετίαν εἰς τὴν Μ. Ἀκαδημίαν καὶ τυχοῦσα διπλώματος τῆς Μάστερ Σχούλες. Ὁ κ. Α. Μητρόπουλος ἀνεχώρησε διὰ Βρυξέλλας ὡς ὑπότροφος τοῦ Ὁδείου καὶ τοῦ κ. Μπενάκη πρὸς τελειοποίησιν εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ εἰδικὴν σπουδὴν τοῦ orgue, τὸ ὅποτον ἐπανερχόμενος θὰ διδάξῃ εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν, εἰς δὲ Παρισίους πρὸς τελειοποίησιν ὁ διπλωματοῦχος τοῦ πιάνου κ. Σκόκος, προσεχῶς δὲ μεταβαίνει εἰς Ἰταλίαν ὁ διπλωματοῦχος τοῦ ᾄσματος κ. Μυλωνάς.

— Ἡ δ. Α. Γκίνη προήχθη εἰς καθηγήτριαν τοῦ ᾄσματος ἐν τῷ Ὁδίῳ Ἀθηνῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ὁδείου παρητήθησαν ὁ καθηγητὴς τοῦ βιολίου κ. Τ. Σουλῆς, ἡ πιανίστρια δ. Μ. Παπαγιαννοπούλου καὶ ὁ βιολίστης κ. Δομπιάνκο, προσληφθέντες εἰς τὸ Ἑλλ. Ὁδεῖον, εἰς δὲ ὁποῖον προσελήφθη ἐπίσης ὡς καθηγητὴς τῆς Δραματικῆς σχολῆς ὁ κ. Βεάκης.

— Ἐν Σμύρνῃ ἰδρύεται Ὁδεῖον. Πρὸς τοῦτο μετέβη ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Θεσσαλονικῆς κ. Καζαντζῆς.

— «Η Συμφωνία της λεβεντιάς», μουσικὸν ποίημα τοῦ κ. Μ. Καλομοίρη δι' ὁρχήστραν καὶ μικτὴν χορωδίαν γραφὲν διὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς νίκας τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ διὰ πρῶτον φοράν ἐξετελέσθη ὁλόκληρον ἐγκαίνιασαν τὰς συμφωνικὰς συναυλίας τῆς χειμερινῆς περιόδου, ἐν τῷ Δημ. θεάτρῳ. Ἀποτελεῖται ἐκ 4 μερῶν, σκοπεῖ δὲ νὰ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν ἣν ὁ συνθέτης ἡσθάνθη διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων, περιοδεύων τὰ διάφορα μέτωπα. Ἡ Ἑλληνικὴ λεβεντιά πολεμοῦσα, χορεύουσα, ἀγαπῶσα, θνήσκουσα, νικῶσα. Τὸ α'. μέρος, τὸ ἐκτενέστερον καὶ συμφωνικώτερον τοῦ ὅλου ἔργου, ἔχει χαρακτῆρα ἡρωϊκόν, ἐπικόν, παθητικὸν καὶ καταλήγει εἰς ὁρχηστρικὴν ἀπομίμησιν τῶν Κρητικῶν χορῶν. Τὸ β'. ὅπερ ἐνεπνεύσθη ὁ συνθέτης ἀπὸ ἑνα τάρων πολέμιστοῦ εἰς τὸ Σκῶ, εἰς μίαν βουνοπλαγίαν πλῆσιν τοῦ Σκῶ, ἐγράφη ἐπὶ ἐνὸς πεζοῦ ποιήματος καὶ ἔχει ὕψος θρηνώδες. Τὸ γ'. εἶνε σκέρτσο εἰκονίζον Ἑλλ. γλέντι μετὰ τοὺς γοργοὺς ρυθμοὺς τῶν Ἑλλ. χορῶν. Τὸ δ' εἰς τὸ ὅποιον ἐμφανίζεται ἡ χορωδία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ Νικητήρια μετὰ βᾶσιν τὸν Βυζαντινὸν ὕμνον «Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ», κορυφούμενον εἰς θριαμβευτικὸν χορικόν. Εἰς ὅλον τὸ ἔργον ἀπηχεῖ τὸ ἡρωϊκὸν θέμα τοῦ Α'. μέρους.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Τὴν 25 Ἰουλίου ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείῳ τῆς Κρήτης ὁ λογογράφος Ἰωάννης Κονδυλάκης. Ἐγενήθη τῷ 1861 εἰς τὸ χωρίον Βιάνος τῆς Ἀνατολικῆς Κρήτης, ἦλθεν δὲ εἰς Ἀθήνας εἰκοσιπενταετῆς περίπου καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν. Ταχέως ἐγκατέλειπε τὰ Νομικά, ἀφοσιωθείς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὴν λογογραφίαν. Τῷ 1884 ἐνεφανίσθη μετ' ἐν διήγημα ἐπαινευθὲν εἰς ἑνα διαγωνισμόν τῆς «Ἐστίας». Εἰργάσθη τῷ 188 κατὰ πρῶτον εἰς τὴν «Ἐφημερίδα» τοῦ Κορομηλᾶ καὶ εἰς ἄλλα φύλλα καὶ ἀκολούθως ἐγκατεστάθη εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» ἀπὸ τῆς ιδρύσεώς του μετὰ ἐσχάτων ὡς χρονογράφος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Διαβάτης». Πρὸ διετίας πάσχων ἐκ νευροκαρδιακοῦ νοσήματος καὶ ἐκ γήρατος, ἐγκατέλειπε τὴν ἐνεργὸν δημοσιογραφίαν καὶ μετέβη εἰς τὴν πατρίδα του Κρήτην. Πρὸ δύο μηνῶν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἀνεχώρησε πάλιν διὰ Κρήτην. Ἐκτὸς τῶν χρονογραφημάτων εἰς χιλιάδας ἀριθμωμένων, ὁ Κονδυλάκης ἔγραψεν πρὸ 25ετίας μικρὰν συλλογὴν διηγημάτων. Ἐπίσης τὸν «Πατούχαν» ὅστις θεωρεῖται τὸ καλλίτερον τοῦ ἔργου, ἐμπνευσθὲν ἐκ τῆς ἰδίας του ζωῆς, τὸ «Ὅταν ἦμιον δάσκαλος» — διότι ὑπῆρξε διδάσκαλος ἐν Κρήτῃ πρὶν ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας — συλλογὴν τῶν ἐκλεκτοτέρων χρονογραφημάτων του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐνῶ διέβαινα» καὶ πέρυσιν τὴν «Πρώτην ἀγάπην» — μελαγχολικὴ ἱστορία ἐνὸς παρθενικοῦ ἔρωτος, μετὰ τριῶν ἄλλων διηγημάτων. Πρὸ ἐτῶν εἶχε δημοσιεύσει καὶ δύο μυθιστορήματα, τοὺς «Ἀθλοὺς τῶν Ἀθηνῶν» καὶ τὸ «62» τὰ ὅποια ὅμως ἀπεκήρυξεν.

ἔχει μεταφράσῃ τὸν Λουκιανὸν ἀποδώσας τὸν λεπτότατον σατυρικὸν μετ' ἐπιτυχίας. Ὑπῆρξε εἰς τῶν ιδρυτῶν καὶ πρῶτος Πρόεδρος τῆς «Ἐνώσεως τῶν Συνακτῶν».

Ὁ Κονδυλάκης ἦτο κυρίως δημοσιογράφος, εἰς τῶν δημιουργῶν τοῦ καθημερινοῦ χρονογραφήματος. Εἰς τὰ χρονογραφήματα του διεκρίθη διὰ τὸ λιτὸν καὶ διαυγὲς ὕψος, τὴν γλωσσικὴν ἀρμονίαν, διὰ τὴν εὐθυμολόγον εἰρωνείαν. Ἐσχάτως ὅμως ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν βιοπάλην, εἶχεν ἐκνευρισθῇ εἰς τὰ χρονογραφήματά του διαφαίνετο ἡ κούρασις. Εἰς τοῦτο συνέβαινε καὶ ὁ ἰδιότροπος καὶ μεμψήμοιρος ἀλλὰ

καὶ ὑπερήφανος χαρακτῆρ του, ὅστις συγχρόνως τὸν εἶχεν ἀπομονώσῃ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν κίνησιν καὶ ἀπὸ πολλὰς φιλίας. Παρατηρητικὸς, φιλοσοφῶν καὶ φιλοπαίμων, εὐθύφρων, ἀπείριτος, ψυχραίμιος, εἰλικρινής, ἀπετέλει ἰδιόρρυθμον φυσιογνωμίαν ὡς λόγιος καὶ ὡς ἄνθρωπος. Ὡς λογογράφος παρίστα ζωηρῶς τοὺς τύπους οὓς ἐξωγράφισεν, μετ' ἀκρίβειαν χωρὶς νὰ ἐξαντελεῖται εἰς περιγραφάς, εἶχε ἀφηγηματικὴν τέχνην, λίαν δ' ἐπιτυχῆς ὁ διάλογος. Τὰ περισσότερα ἔργα του ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος. Εἰς τὸν Κονδυλάκην ὀφείλεται καὶ ἡ προσωποποιία τῶν χυδαίων ὡς *μαλ. λαρῶν*.

Δύο μόνον τιμὰς ἐν ζωῇ ἔσχεν ὁ ἀποθανὼν λογογράφος. Ὅταν τοῦ ἀπενεμήθη ἐσχάτως ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτήρος καὶ ὅταν οἱ συνάδελφοί του παρέδωκαν τιμητικὸν γεῦμα ἐπὶ τῇ τριακονταετηρίδι τῆς πνευματικῆς του δράσεως. Καὶ διὰ τὰς δύο αὐτὰς ἐνδείξεις δὲν συνεκινήθη ὁ ἀθροῦς πάντοτε ζήσας δημοσιογράφος, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ ἀποθάνῃ ἐν νοσοκομείῳ πτωχότατος καὶ ἔρημος.

— Ἐνῶ ἐκηδεύετο ἐν Ἡρακλείῳ ὁ Κονδυλάκης, ἀπέθνησκε τὴν αὐτὴν ἡμέραν αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ ἀμπολίου, ἐνῶ μετέβαινε οἰκογενειακῶς εἰς Ἱταλίαν καὶ ἄλλος ἐκλεκτὸς λογογράφος ὁ Κωνσταντῖνος Χατζόπουλος, διηγηματογράφος, ποιητής, κριτικός, καὶ μεταφραστὴς ξένων ἀριστουργημάτων. Ἡ ἀπόλειά του ἐκρίθη ὡς μεγαλειτέρα, διότι ὁ Χατζόπουλος ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικής δράσεως καὶ θὰ παρήγε πολλὰς εἰσεῖς ὑψηλῆς εἰς τὰ νεοελληνικὰ γράμματα. Ἐγεννήθη τῷ 1868 ἐν Ἀγρινίῳ. Ἐσπούδασε νομικῇ, ἀλλ' ἐνωρίς ἡσχολήθη εἰς τὴν ποίησιν, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Πέτρος Βασιλικός. Τὰς πρώτας λυρικὰς συλλογὰς, τὰ «Τραγούδια τῆς ἐρημίας» καὶ «Τὰ ἑλεγεία καὶ εἰδύλλια» ἐξέδωκε εἰκοσαετῆς. Τῷ 1898 ἐξέδωκε τὸ περιοδικὸν «Τέχνη», τὸ ὅποιον ὅμως μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ ἐλλείψει κυκλοφορίας. Εἰς περιοδικὰ ἐδημοσίευσεν κυρίως μεταφράσεις ποιημάτων καὶ δραμάτων καὶ τινὰς κριτικὰς μελέτας. Εἰς τόμους ἐξέδωκε τὰ ἐξῆς ἔργα: «Ἀγάπη στὸ χωριό». — «Ὁ πύργος τοῦ Ἀκροπόταμου». — «Τάσι», «Στὸ σκοτάδι» καὶ ἄλλα διηγήματα. — «Ὁ Ὑπεράνθρωπος». — «Φθινόπωρο». — πάντα διηγήματα. Ἐφέτος δέ, δύο ποιητικὰς συλλογὰς, τοὺς «Ἀπλοὺς τρόπους» καὶ τοὺς «Βραδυνοὺς θρούλους».

Ἀρκετὰ ἔτη ἔζησεν ἐν Μονάχῳ ὅπου καὶ ἐνυμφεῖθι μίαν Φινλανδὴν, ἐκεῖθεν δ' ἔστειλε μεταφράσεις ἀριστουργημάτων τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας καὶ μελέτας περὶ τῆς σοσιαλιστικῆς κινήσεως, προσπαθὼν νὰ μεταδώσῃ τὰς τάσεις τῶν συγχρόνων κοινωνιολογικῶν ἰδεολογιῶν τῆς Δύσεως. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐξηκολούθησε τὰς μεταφράσεις, ἀσχολούμενος καὶ εἰς πρωτότυπα ἔργα, ἅτινα καὶ ἤρριχνεν ἐκδίδων, δημοσιεύων ἕκαστον ἔτος καὶ ἀνὰ ἑνα τόμον.

Ὡς ποιητὴς ἐμιμήθη κατ' ἀρχὰς τὸν Δροσίνην καὶ τὸν Παλαμᾶν. Ἐγράψεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν ἦτο εὐαίσθητος καὶ μελαγχολικός. Κατόπιν ἕνας πικρὸς πεσομισμὸς τὸν διαπνέει καὶ συγκρατημένον αἰσθητικόν. Εἰς τὰ διηγήματά του, εἶνε ἡθογράφος τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς, ρεαλιστής, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν τὸν ἀφήκων ἀδιάφορον, ἐπηρεασθέντα προφανῶς ὑπὸ τῶν ξένων. Ὡς κριτικὸς ὑπῆρξεν αὐστηρὸς πρὸς πάντας, ἰδίως πρὸς τὸν Παλαμᾶν, προκαλέσας ἔχθρας μετὰ τῶν λογίων μας. Ὡς μεταφραστὴς ὑπῆρξεν εὐσυνείδητος. Μετέφρασε τὸ α'. μέρος τοῦ «Φάουστ» καὶ τὴν «Ἰφιγένειαν» τοῦ Γκαίτε, τὴν «Ἡρῶ καὶ Λέανδρον», τὴν «Προμάμην» καὶ

τὴν «Μήδειαν» τοῦ Γκριλπάρστερ, τὴν «Βουλαιαγμένην καμπάναν» τοῦ Χάουπμαν, τὴν «Ἠλέκτραν» τοῦ Χόφμανσταλ, τὸν «Πέερ Γκύντ» τοῦ Ίψεν. Τὰ περισσότερα τούτων παρεστάθησαν.

Ὁ Χατζόπουλος ἦτο δημοτικιστής, ἡ γλωσσικὴ δὲ υπερβολὴ ἠδίκησε τὴν ἄλλως σοβαρὰν ἐργασίαν του. Ἐσχάτως ἦτο Διευθυντὴς τῆς Προληπτικῆς λογοκρισίας.

Ἐπειδὴ ἀπέθανεν ἐν πλῶ, ἐνεταφιάσθη ἅμα τῷ κατάπλῳ τοῦ ἀεροπλοίου εἰς Πρίντεζι. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τῆς συζύγου καὶ τῆς μικρᾶς κόρης του παρευρέθη κατὰ τὴν ταφὴν, ἥτις ἐγινε χωρὶς ἱερέα, πλησίον μιᾶς ροδωδάφνης.

— Τραγικὸν θάνατον ὑπέστη, φονευθεὶς ὑπὸ στρατιωτῶν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς 31 Ἰουλίου, ὁ Ἰωάννης Δραγούμης, ἐξέχουσα μορφή εἰς τὸν κόσμον τῶν διανοουμένων. Ἰππρέτης τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα εἰς δυσκόλους ἡμέρας μετὰ θέρμης, διετέλεσε Πρεσβευτὴς, ἀφωσιωθεὶς δὲ κατόπιν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξέλεγχον βουλευτὴς Φλωρίνης. Τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα αὐτοῦ τὸν περιεκόσμου ἀποτυπώνται εἰς τὰ ἔργα του. Τὸ ἐκλεκτὸν λογοτεχνικὸν τάλαντόν του ἀφιέρωσεν εἰς τὴν πατρίδα. Μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἰδᾶς ἐνεφανίσθη τῷ 1907 ὡς συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Ἠρώων καὶ Μαρτύρων αἷμα» εἰς τὸ ὁποῖον διαλάμπει φαινή ἡ φιλοπατρία του ἐν τῇ ὑποστηρίξει τῶν Ἑλλ. δικαίων. Τῷ 1910 ἐξέδωκε τὴν «Σαμοθράκην» καὶ κατόπιν τὸ «Ὅσοι ζωντανοὶ» καὶ τὸν «Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν» ἐν ᾧ ἐκθέτει τὰς σκέψεις του περὶ ἀναμορφώσεως τοῦ ἔθνους δι' ἀφυπνίσεως τῆς νέας γενεᾶς. Ὑπῆρξεν ἰδρυτὴς καὶ κυριώτερος συντακτὴς τῆς «Πολιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως». Ἀπὸ ἀτομικῆς μορφώσεως καὶ ἐξ οἰκογενειακῶν παραδόσεων ὑπῆρξεν εὐγενὴς καὶ σθεναρὸς εἰς τοὺς ἀγῶνάς του. Ἐπὶ τῷ ἀδίκῳ θανάτῳ του ἐξεδηλώθη Πανελλήνιον καὶ εὐλαϊκὸν πένθος.

— Ἡ ἐκ τῶν κ.κ. Μενάρδου καὶ Π. Νιρβάνα (εἰσηγητοῦ) ἀποτελούμενη Ἑλληνοδόκιος ἐπιτροπὴ τοῦ προκηχθέντος β' διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν ποιημάτων τοῦ ὕμνου τῆς Ἐθνικῆς Ἐκαινοντατηρίδος, εὗρεθεῖσα πρὸ 24 ἔργων οὐδὲν ἔκρινε βραβεύσιμον ἢ ἄξιον καὶν ἐπαίνου. Εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ καθ' ἣν ἡ συγκομιδὴ κρίνετα, πενιχροτάτη, τὰ πλεῖστα ποιήματα ὡς κακὸτεχνα σχεδιασμένα πρωτοπειρῶν, πάντα δ' ἔσπερα ἡμιτελῆς ἐμπνεύσεως. Διὰ καὶ συμβουλεύει νὰ ἀνατεθῇ ἡ στιχοιουργία τοῦ ὕμνου ἄνευ διαγωνισμοῦ εἰς ἓνα ἐκ τῶν γνωστῶν ποιητῶν. Τὸ γεγονός εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀποθαρρυντικόν, καθότι ἀποδεικνύει τὴν χρεωκοπίαν τῶν «νέων» ποιητῶν.

— Διὰ διαθήκης του ὁ Πέτρος Σάρογλους, μανιώδης συλλογὴς, ζηλωτὴς τῶν πατρίων, ἐκληροδότησε τὰς θαυμασίας συλλογὰς του εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Λέσχην. Ἡ συλλογὴ νομισμάτων τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου κατηρτίσθη κατόπιν πολυετῶν κόπων. Ἄλλη συλλογὴ εἶνε ἡ τῶν ὅπλων ἀποδεικνύουσα τὸν ἡρωϊσμὸν διαφόρων περιόδων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πολύτιμος ἐπίσης ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας ἰδιωτικὰς τῶν Ἀθηνῶν. Ὑπάρχει καὶ ἐν Βυζαντινῶν λάβραρον θαυμασίον εἰς τέχνην κατασκευασθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Παρισίοις καὶ ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη ἐν Ἀθήναις τῇ πρωτοβουλίᾳ του τὸ πρῶτον μνημόσυνον Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου.

— Προσεκρούθη ὁ ἔκτος Ἀβερῳφειος δραματικὸς διαγωνισμὸς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν. Μετέχουσι ἔργα πρωτότυπα Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως διδαχθέντα ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 21 Ἰουνίου 1920 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1921. Θὰ μετᾶσχωσι καὶ τὰ παρασταθέντα ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1920 ἂν ἀναδιδάχθῃσι ἅπαξ τοῦλάχιστον

χρῖστον μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1921. Βραβεῖον 3,000 δρ. Ἡ κρίσις τῆς ἐπιτροπῆς θὰ ὑποβληθῇ ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου 1922.

— Ὁ ἐξ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης κτηματίας κ. Ἀνδρέας Καλοκαιρινὸς, ἱδρυσε ποιητικὸν διαγωνισμὸν ἐτήσιον ὅστις θὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του μὲ γέρας 1000 δρ. διὰ τὸ ἀριστον τῶν ὑποβληθησομένων ἔργων καὶ ἀνὰ 500 δρ. δι' ἕκαστον τῶν κατόπιν δύο καλλιτέρων Ὁ Καλοκαιρινὸς θὰ εἶνε λυρικὸς, ἐπικός καὶ δραματικὸς, θὰ δ. ενεργεῖται ὑπὸ τοῦ «Παρασσοῦ», συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀγωνοθέτου εισηγητῆς θὰ εἶνε ὁ κ. Πάπ. Ὁ διαγωνισμὸς θὰ ἔχει καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν ὅτι οἱ κριταὶ οὐδ' ἐξ ὁρίσθη ὁ «Παρασσοῦς» θὰ ἀμειβῶνται διὰ 1000 δρ. ἑκάστοτε. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁ ἀγὼν θὰ εἶνε καθαρῶς θεατρικὸς. Τὰ ἔργα τρίπρακτα, δράματα ἢ κωμωδία, θὰ ὑποβληθῶν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου, ἡ δὲ κρίσις θὰ ἀναγνωσθῇ τὴν 15 Μαΐου 1921.

— Ὁ κ. Τ. Κανδηλῶρος ἱστορικὸς συγγραφεὺς, ἱδρυσε μόνιμον ἱστορικὸν διαγώνισμα διαθέσας ἐτήσιον ἔπαθλον 5000 δρ. ἐπὶ μίαν πενταετίαν. Τὸ Πανεπιστήμιον ἀπεδέχθη τὴν ἱδρυσιν καὶ προσέκηρξε τὸ θέμα τοῦ 1921 περὶ τῆς «Ἰδέας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἡ τῆς διεθνούς Συμπολιτείας παρὰ τοῖς Ἑλλήσι». Εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ λαμβάνωσι μέρος καὶ ἄλλοθαποὶ ἐπιστήμονες, ἐὰν ὑποβάλωσι τὰ ἔργα των ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Κατὰ τὸ α' καὶ γ' ἔτος τὰ θέματα θὰ λαμβάνωνται ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. πολιτισμοῦ καὶ θὰ ἐρευνῶσιν αὐτὸν ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἤσκησεν οὗτος ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους. τὸ δὲ β' καὶ δ' ἔτος τὸ βραβεῖον θὰ ἀπονέμεται εἰς πραγματείας ὧν ὑπόθεσις θὰ εἶνε ἡ ἔρευνα τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλλ. ἔθνους καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, τὸ δὲ ε' ἔτος θὰ βραβεύεται ὁ Ἑλλήν ἐπιστήμων ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν εικοσαετίαν συνέβαλεν εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ καθόλου πολιτισμοῦ. Ἔργα γίνονται δεκτὰ ἀνωνύμως μέχρι τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1921. Αἱ πραγματεαὶαὶ δέον νὰ ὦσι πρωτότυποι καὶ ἀνέκδοτοι, γεγραμμένοι ἐν τῇ καθαρῳυστῇ.

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ Μουσείου χειροτεχνημάτων κ. Μαλέας παρητήθη. Τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβεν ὁ ζωγράφος κ. Σ. Βανδῶρος.

— Συνεπλήρωσε πεντηκονταετίαν δημοσιογραφικοῦ βίου μεστοῦ ἐθνικῆς καὶ φιλολογικῆς δράσεως ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Κηφισῇ ἐκδομένου «Νεολόγου» κ. Στ. Βουτυρᾶς. Διὰ τὸν ἑορτασμὸν κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ.

— Ἡ χήρα τοῦ ἀειμνήστου Σουρῆ εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ φυλάττῃ τὰ χειρόγραφα τοῦ συζύγου της 36 ἐτῶν. Οἱ θαυμασταὶ τοῦ ποιητοῦ ἔσχον τὴν ἰδέαν νὰ τὰ ἀγοράσῃ τὸ Κράτος καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς Ἑθνολογικῆς Ἑταιρίας. Ὡρίσθησαν πραγματογνώμονες οἱ κ.κ. Γ. Χατζιδάκις, Μ. Εὐαγγελίδης, Κ. Ράδος, Γ. Πάπ, Ν. Λασκαρὴς Π. Νιρβάνας καὶ ἱ. Πολέμης οἵτινες ὥρισαν εἰς ἑλάχιστον ὄριον πωλήσεως 50,000 δρ.

— Ὑπὲρ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἑθνολογικῆς ἑταιρίας προσέφεραν εἰς δὴμ.ν. Καβάλλας 5000 δρ. Χίου 300 δρ. Ἀθηναίων 1000 δρ. καὶ Πειραιῶς 1000, τὸ δὲ Πανεπιστήμιον 1000 καὶ τὰ ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ του τιμαλφῇ ἱστορικὰ κειμήλια.

— Διὰ Β. Δ. διωρίσθη μέλος τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἀπονόμην τοῦ ἔθν. ἀριστείου τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ὁ κ. Ἀρ. Προβελέγιος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος Ἀγγέλου Βλάχου.

— Ἀνώνυμος ἐξ Ἀμερικῆς ὁμογενὴς ἀπέστειλε εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Γορτυνιακὸν σύνδεσμον δρ. 4,300

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

πρὸς συλλογὴν καὶ ἔκδοσιν εἰς τόμον δημοτικῶν ἀσμάτων καὶ παροιμιῶν τῆς Γορτυνίας.

— Εἰς τὸ ἐν Χριστιανίᾳ συνελθὼν Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν ἀντιπροσωπεύθησαν 28 χωρῶν. τὰ Ἑθνικὰ συμβούλια, ἐν οἷς καὶ ἡ Ἑλλάς διὰ τῶν κ. κ. Ἀδοσίδου, Παπαδημητρίου καὶ τῶν δεσπ. Λάσκαρη καὶ Ε. Ἀντωνοπούλου.

— Κατὰ τὸν ἐφετεινὸν διαγωνισμὸν τῆς Γλωσσικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν ἐβραβεύθησαν τὰ ἑξῆς ἔργα: Λεξιλόγιον τῆς δημώδους Ροδιακῆς διαλέκτου ὑπὸ Θ. Κωνσταντινίδου. — Συναγωγὴ Κυπριακῶν λέξεων ὑπὸ Ε. Φαρμακίδου. — Γλωσσικαὶ συμβολαὶ ἐκ Κεφαλληνίας, ὑπὸ Σ. Μαρινάτου. — Συλλογὴ Κυπριακῶν λέξεων, ὑπὸ Ἰω. Ἐρωτοκρίτου. — Γλωσσολογικὴ πραγματεία ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρύτων, ὑπὸ Γ. Παπανδρέου.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Σεπτεμβρίου ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς Φιλαδελφεύς, ὁ γνωστός φιλόσοφος καὶ φιλόμουσος, πατὴρ τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Ἀλ. Φιλαδελφῆος. Υἱὸς τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας Χρήστου Νικολαΐδου ιδρύσαντος τὸ πρῶτον καλλιτεχνικὸν τυπογραφεῖον ἐν Ἀθήναις, ἐσπούδασεν ἐν Παρισίοις νομικά. Ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας ἐπέδόθη εἰς ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ τὸν εἴλκυσε πάντοτε ἡ πνευματικὴ ἐργασία. Ἐξέδωκε τὸ ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν «Χρυσάλλις» συγκεντρῶσαν ὅλους τοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς τεινῆς καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσαν τὰ πρῶτα τῶν ἔργα ὁ Παράσχος, ὁ Βλάχος, ὁ Βερναρδάκης καὶ ἔγραψε χρονικά ὁ Εἰρ. Ἀσώπιος. Ὁ Θ. Φιλαδελφεύς ἐπὶ τριακονταετίαν ἐργασθεὶς συνέγραψε τὴν δέτομον ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας, διακρινομένην διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν, ἐπὶ τῇ βάσει νέων πηγῶν. Ἐδημοσίευσεν πλείστας φιλολογικὰς μελέτας, περιγραφάς, ἄρθρα εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ 50 ἐτῶν. Ὑπῆρξεν ἱδρυτὴς τοῦ Φιλαδελφείου ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ, εἰς μνήμην δύο ἀποθανόντων προῶρων υἱῶν του, ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ συλλόγου «Παρνασσῶς», τῆς Ἑθνολογικῆς Ἑταιρείας, τῆς Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ καὶ εὐεργέτης τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας καὶ τοῦ Ἀρσακείου. Ἐσχάτως ἐλὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τὸν Φιλαδελφῆα προσέφερε 50,000 ὑπὲρ τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς κοινότητος. Τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτησε δι' ἐπικηδείου λόγου ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ράδος.

— Ὁ μέχρι τοῦδε γραμματεὺς τῆς Ἑθν. Πινακοθήκης κ. Ν. Καλογερόπουλος διωρίσθη ὑποδιευθυντὴς τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Χριστιανικοῦ Μουσείου.

— Διωρίσθη διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης ὁ φιλόλογος κ. Α. Μπούτσουρας.

— Οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων Βόλου συνελθόντες εἰς συνέλευσιν καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰ εἰσαχθέντα εἰς τὴν Διημ. ἐκπαίδευσιν διδακτικὰ βιβλία καὶ πρὸ παντὸς τὰ «Ψηλὰ Βουνά» δι' ὧν ὑπονομεύεται ἡ Ἑλλ. γλῶσσα, διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, παρακαλοῦντες ὅπως ἀποβληθῶσι τῶν σχολείων τὰ νέα ἀναγνώστیکا καὶ ἐκδιωχθῶσιν ἐκ τοῦ ὑποργείου τῆς Παιδείας οἱ χυδαῖστοι. Ἄλλως θὰ παύσουν νὰ ἀποστέλλουν τὰ τέκνα των εἰς τὰ σχολεῖα.

— Παραπετιθμεὶ ἐν Ἀθήναις ὁ κ. Δημ. Ροῦσσο; καθηγητὴς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βουκουρεστίου. Ὁ κ. Ροῦσσο; διδάσκει ἀπὸ εἰκοσαετίας εἰς τὸν Πανεπιστήμιον, ἔχει δὲ καὶ μὴν ἐθνικὴν καθαρῶς ἐργασίαν, συλλέξας πολὺτιμον ὕλικὸν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἣν θὰ ἐκδόσῃ προσεχῶς.

— Παραπετιθμεὶ ἐπίσης ὁ Γάλλος στρατηγὸς κ.

Ἀρθούρος Μπουσσέ, συγγραφεὺς τῆς «Ἀναβάσεως» καὶ τῆς «Μάχης τοῦ Μαραθῶνος».

Ἐπίσης ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἡ διάσημος Ἀμερικανὶς χορεύτρια ἀρχαίων χορῶν Ἰσαδώρα Δούγκαν.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΗΤΣΑΚΗ

Πρὸ πολλοῦ ἡ «Πινακοθήκη» εἶχεν ὑποδείξῃ τὴν ἔκδοσιν τῶν σκορπισμένων εἰς ἐφημερίδας, περιοδικὰ, ἡμερολόγια καὶ φυλλάδια λογοτεχνημάτων ἀποθανόντων λογίων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Μ. Μητσάκη καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, ἐνεκα δὲ τῆς ἀπροθυμίας τῶν ἐκδοτῶν ἐσχόπει νὰ προβῇ αὐτὴ εἰς τὴν περισυλλογὴν καὶ ἔκδοσιν. Ἄλλ' ἡ ἐπελθοῦσα ὡς ἐκ τοῦ πολέμου μεγάλη ὑπερτίμησις τῶν τυπογραφικῶν τὴν ἠνάγκασε νὰ ἀναβάλῃ τὴν δημοσίευσιν. Ἡ περισυλλογὴ τῶν ἔργων τούτων, ἥτο δυσχερὴς ἰδίᾳ τοῦ Μητσάκη, ὁ φιλότεχνος δὲ Σπ. Βελέντζας εἶχεν ἐπιμελῶς συλλέξει τὰ πεζογραφημὰτά του, ὅπως τὰ παραχωρήσῃ εἰς ἐκδ. ἑταιρείαν ἄλλ' ἡ σύζυγός του μετὰ τὸν πρὸ τινος ἐπισυμβάντα θάνατον του, τὰ ἐπώλησεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς με ἄλλας ἐφημερίδας, ὡς ἀνέγραψε κάποιος ἐφημερίς, με τὴν ὁκάν. Ἦδη ἡ ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «Τύπος» ἐξέδωκε τὸν Α' τόμον τῶν ἔργων τοῦ Μητσάκη, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθηναϊκαὶ σελίδες». Τὰ ἔργα αὐτὰ εἶνε «τακτοποιημένα καὶ φροντισμένα» (!!) ἀπὸ τὸν γνωστὸν διευθυντὴν τοῦ μαλλιανοῦ «Νουμά», ὅστις δὲν περιορίσθη νὰ συλλέξῃ τὰ φέροντα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀειμνήστου Μητσάκη δημοσιεύματα, ἀλλὰ με τὴν συνήθη του ἐπιπολαιότητα ὅσα εὑρίσκει φέροντα τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον Μ τὰ ἐπῆρε καὶ τὰ περιέλαβε. Πῆρε δηλ. ὁ στραβὸς καθηφορο. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Δ. Καλογερόπουλος μετ' ἐκπλήξεως εἶδε ματαξὺ τῶν ἐν τέλει τοῦ τόμου Σκέψεων τοῦ Μητσάκη ἀναμειγμένας ἐν σελ. 141—142 καὶ 14 ἰδικὰς του σκέψεις δημοσιευθείσας τῷ 1891 με τὸ ψευδώνυμόν του Μμ (Μίμης) εἰς μίαν «Ἐπετηρίδα τῶν Χριστογεννῶν» καὶ ἀναδημοσιευθείσας κατόπιν εἰς τὰς «Σατύρας» τοῦ ἐκδοθείσας με τὸ ὄνομα του τῷ 1902.

Προκειμένου προσεχῶς νὰ ἐκδόσῃ ἐν ἰδίῳ τόμῳ τὰς ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐγκατεσταρμένας καὶ ὑπὸ διαφόρων πολλὰκις περιοδικῶν ἀναδημοσιευθείσας σκέψεις του, ἐσπευσεν νὰ κάμῃ γνωστὸν διὰ τῆς «Καθημερινῆς» τὸ πάθημά του «φροντιστοῦ» (!) τοῦ ἐξ ἀσυγνώστου πλάνης διαπραξάντος τὴν σαλατοποίησιν. Ἄλλ' ὁ κ. Δ. Π. Οὐρακοταγκόπουλος ἀντὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, ὅς θὰ ἔκαμνε κάθε εὐσυνειδητοῦς ἀνθρώπου, ἰδὼν οἱ τὰ ἐθαλάσσωσε, ἠθέλησε νὰ θολώσῃ τὰ νερά καὶ νὰ δικαιολογηθῇ ὅχι μόνον με ἄνοστι καὶ κουτὰ ἀστεία, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπὸ τεισσαροκονταετίας διατρέπει, ἀλλὰ καὶ διὰ ψευδολογίων, ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὸ εἰς τὴν Ἐπετηρίδα ψευδώνυμον «Μμ» ἦτο δῆθεν τοῦ Μητσάκη, ἀγνοῶν ὅτι τὴν Ἐπετηρίδα εἶχεν ἐκδόσῃ ὁ ἴδιος κ. Καλογερόπουλος, καὶ οἱ εἰς ἄλλην σελίδα τῆς αὐτῆς Ἐπετηρίδος δημοσιεύεται καὶ ποίημα με τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, τοῦ ἦτο δὲ γνωστὸν ὅτι ὁ Μητσάκης οὐδέποτε ἔγραψε στίχους. Ὁ κ. Οὐρακοταγκόπουλος κατατοίχας πλέον ὅτι δὲν ὑπῆρχεν διέξοδος ἐσιώπῃς, ἀναγράφας οὕτω εἰς τὸ φιλολογικὸν παθητικὸν του μίαν γκάφαν καὶ —τὸ χειρότερον— μίαν κακοπιστίαν. Καὶ διὰ μὲν τὸν Μητσάκη ἦτο μία ἀσέβεια πρὸς τὴν μνήμην του νὰ τὸν παριστῇ ὡς λογιζόμενον, διὰ δὲ τὸν κ. Καλογερόπουλον ἐν εὐτύχημα ὅτι ἀπεδόθησαν τοῦλάχιστον αἱ σκέψεις του εἰς συγγραφά ἀνεγνωρισμένης πρωτοτυπίας καὶ δυνάμενος, κριθεῖσιν, ἔστω καὶ ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ «Νουμά», ἀντάξια ἐνὸς Μητσάκη